

מסמך 105

מסמך 105

אלוהות ומציאות

אפילו לסדרים הגבוהים של ההוויות התבוניות ביקום, האינסופיות ניתנת להבנה חלקית בלבד, וסופיות המציאות מובנת להן אך ורק באופן יחסי. בעת שהדעת האנושית מנסה לחדור את נצח המסתורין של המקור והייעוד של כל מה שקרוי אמיני, יכולה לסייע לה הגישה לבעיה באמצעות בחינת הנצח-אינסופיות כאליפסה חסרת-גבולות כמעט אשר מופקת על-ידי גורם מוחלט אחד, אשר פועלת ברחבי מעגל אוניברסאלי זה של גיוון ללא קץ, ולעד מבקשת פוטנציאל מוחלט ואינסופי כלשהו של ייעוד.

כאשר האינטלקט בן התמותה מנסה לתפוש את המושג של שלמות המציאות, ניצבת דעת סופית מעין זו פנים אל פנים מול אינסופיות-מציאות; שלמות המציאות הינה, אינסופיות, ולפיכך לעולם לא תוכל להיות מובנת בשלמותה לדעת כלשהי בעלת מושג תפישה תת-אינסופי.

הדעת האנושית תתקשה לגבש מושג הולם על אודות קיומיים נצחיים, ובהיעדר הבנה מעין זו בלתי-אפשרי להציג אפילו את מושגי-אנו על אודות שלמות המציאות. אף-על-פי-כן, אנו יכולים לנסות לערוך מצגת שכזו, למרות שהננו מודעים לחלוטין לעובדה שמושגיני חייבים להתעוות עד מאוד בתהליך התרגום והשינוי לרמת ההבנה של הדעת האנושית.

1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה"

הפילוסופים של היקומים מייחסים את הסיבתיות הראשונית המוחלטת באינסופיות לאב האוניברסאלי הפועל כ"אני הוא זה" האינסופי, הנצחי והמוחלט.

אלמנטים רבים של סכנה נלווים להצגת רעיון זה של "אני הוא זה" אינסופי בפני האינטלקט בן התמותה; זאת משום שמושג זה הינו כה מרוחק מן ההבנה ההתנסותית האנושית, עד כי מעורבים בו עיוותים רציניים במשמעויות ותפישות שגויות של ערכים. אף-על-פי-כן, המושג הפילוסופי "אני הוא זה" אכן מספק להוויות סופיות בסיס כלשהו לנסות ולגשת מתוכו להבנה חלקית של מקורות מוחלטים ושל ייעודים אינסופיים. ואולם, בכל ניסיונותינו להסביר את ראשיתה ואת התממשותה של המציאות, נבהיר כי מושג זה של ה"אני הוא זה", הינו מושג נרדף, בכל המשמעויות והערכים של האישיות, לאישיות האלוהות הראשונה, האב האוניברסאלי של כלל האישיות. אך הנחה זו על אודות ה"אני הוא זה" איננה ניתנת לזיהוי באופן כה ברור במחוזות המציאות האוניברסאלית הבלתי-אלוהיים.

ה"אני הוא זה" הינו האינסופי; ה"אני הוא זה" הוא גם אינסופיות. מנקודת מבט סדרתית של הזמן, מקורה של כלל המציאות הינו ב"אני הוא זה" האינסופי, אשר קיומו הבודד בעבר האינסופי חייבת להיות ההנחה הפילוסופית הראשונה של היצור הסופי. המושג על אודות ה"אני הוא זה" מרמז על אינסופיות בלתי-מסויגת, על המציאות הבלתי-מובחנת של כל מה שאי-פעם יוכל להיות במשך נצח אינסופי.

כמושג קיומי ה"אני הוא זה" איננו אלוהי ואף איננו בלתי-אלוהי, איננו ממשי ואף לא פוטנציאלי, איננו אישי ואף לא בלתי-אישי, איננו סטאטי ואף לא דינאמי. לא ניתן לשייך שום הגדרה לאינסופי, מלבד ההצהרה כי ה"אני הוא זה" הינו. ההנחה הפילוסופית על ה"אני הוא זה" הינו מושג אחד ביקום, אשר במידת מה קשה יותר להבינו מאשר את המוחלט הבלתי-מוגדר.

עבור הדעת הסופית פשוט חייבת להיות התחלה, ואף כי למציאות מעולם לא הייתה התחלה אמיתית, עדיין מתקיימות מערכות יחסים מסוימות של מקור בין המציאות לאינסופיות. ניתן לחשוב על המצב של קדם-המציאות, הקדמוני, הנצחי, כעל משהו דמוי זה: ברגע אחד מרוחק באופן אינסופי, רגע היפותטי של עבר הנצח, ניתן להגות ב"אני הוא זה" הן כדבר והן כלא-דבר, הן כסיבה והן כתוצאה, הן כרצון והן כתגובה. ברגע נצח היפותטי זה אין מתקיימת הבחנה בכל רחבי האינסופיות. האינסופיות מלאה באינסופי. זהו הרגע ההיפותטי הסטאטי של הנצח; ההתממשות עדיין מוכללת בתוככי הפוטנציאלים שלהן, והפוטנציאלים עדיין לא הופיעו בתוך אינסופיותו של ה"אני הוא זה". אך אפילו במצב המשוער הזה, אנו חייבים להניח את קיומה של האפשרות לרצון-עצמי.

זכרו תמיד כי הבנתו של האדם את האב האוניברסאלי הינה התנסות אישית. האל, כאביכם הרוחני, ניתן להבנה לכם ולכל בני התמותה האחרים; אך מושג הסגידה ההתנסותי של האב האוניברסאלי חייב תמיד להיות פחות מן ההנחה הפילוסופית שלכם על אודות אינסופיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה". כאשר אנו מדברים על האב, אנו מתכוונים לאל כפי שהוא מובן ליצורים, גבוהים כנמוכים, אך יש עוד הרבה מן האלוהות אשר איננו מובן ליצורי היקום. האל, אביכם ואבי, הינו אותו חלק של האינסופי אשר אנו מבחינים בו באישיותנו כמציאות התנסותית בפועל, אך לעולם נותר ה"אני הוא זה" כהיפותזה שלנו על אודות כל מה שאנו מרגישים שהינו בלתי-ניתן-לידיעה על אודות המקור והמרכז הראשון. וככל הנראה, אפילו היפותזה זו תימצא חסרה ביחס לאינסופיותה הבלתי-נתפשת של המציאות המקורית.

יקום היקומים, על המספר הבלתי-נספר של אישיות השוכנות בו, הינו אורגניזם עצום ומורכב, אך המקור והמרכז הראשון הינו מורכב יותר בשיעור אינסופי מן היקומים והאישיות אשר הפכו למציאות בתגובה לצו רצונו. כאשר אתם עומדים בפעמים אל מול שיעורו של יקום האב, עצרו לרגע וחישבו כי אפילו בריאה בלתי-נתפשת זו איננה יכולה להיות אלא התגלות חלקית של האינסופי.

האינסופיות אכן מרוחקת מרמת ההתנסות של ההבנה בת התמותה, ואולם, אפילו בעידן הזה באורנטיה, הולכים וגדלים מושגים על אודות האינסופיות, והם ימשיכו לגדול במהלך הקריירות הבלתי-נגמרות שלכם, אשר משתרעות הלאה אל תוך עתיד הנצח. עבור היצור הסופי, האינסופיות הבלתי-מסויגת הינה חסרת משמעות, אך האינסופיות מסוגלת להגביל עצמה ונוטה לביטוי במציאות בכל רמות הקיום ביקום. והפנים אשר מפנה האינסופי כלפי כלל האישיות ביקום הינם פניו של אב, האב האוניברסאלי של האהבה.

2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים

כאשר אתם שוקלים את ראשית המציאות, זכרו תמיד כי כלל המציאות המוחלטת הינה מן הנצח וכי אין ראשית לקיומה. כמציאות המוחלטת אנו מתייחסים לשלוש אישיות האלוהות הקיומיות, לאי פרדיס ולשלושת המוחלטים. שבע המציאויות האלה הינן נצחיות באופן מתואם, על-אף העובדה שאנו נדרשים לשפה של זמן-מרחב בהציגנו את הסדרתיות שבמקורותיהן לבני-אדם.

בשעה שאנו עוקבים אחר הצגתם הכרונולוגית של מקורות המציאות, חייב להיות רגע תיאורטי משוער של ביטוי רצוני "ראשון", וכן תוצאת תגובה "ראשונה" בתוך ה"אני הוא זה". בניסיונותינו לתאר את ראשית המציאות ואת היווצרותה, ניתן לתפוש שלב זה כהיבדלותו העצמית של האחד האינסופי מתוך האינסופיות, אך תמיד נדרש להרחיב את ההשערה על אודות מערכת היחסים הדואלית הזו למושגיות של שילוש על-ידי ההכרה ברצף הנצחי של האינסוף, של ה"אני הוא זה".

המטמורפוזת העצמית הזו של ה"אני הוא זה" מגיעה לשיאה במספר בידולים: הבידול של המציאות האלוהית והבלתי-אלוהית, הבידול של המציאות הפוטנציאלית והמציאות בפועל, והבידול של מציאויות מסוימות אחרות אשר לא ניתן לסווגן כך כלל ועיקר. בידולים אלו של ה"אני הוא זה" המוניסטי התיאורטי, מתכללים באופן נצחי על-ידי מערכות יחסים סימולטניות, הנרקמות בתוככי אותו "אני הוא זה" – קדם-המציאות הקדם-פוטנציאלית, הקדם-ממשית והמונותטית, אשר, אף כי הינה אינסופית, מתגלה כמחלט בנוכחותו של המקור והמרכז הראשון, וכאישיות באהבתו האינסופית של האב האוניברסאלי.

באמצעות המטמורפוזות הפנימיות האלה מניח ה"אני הוא זה" את הבסיס למערכת יחסים עצמית בעלת שבעה היבטים. המושג הפילוסופי (של זמן) של ה"אני הוא זה" הבודד, ומושג המעבר (של זמן) של ה"אני הוא זה" כשילוש, יכול כעת להתרחב על-מנת לכלול את ה"אני הוא זה" כבעל שבעה היבטים. האופן המיטבי שבו ניתן לתאר טבע זה בעל שבעה היבטים – או שבע פנים – הינו ביחס לשבעת מוחלטי האינסופיות:

1. האב האוניברסאלי. "אני הוא אב" לבן הנצחי. זוהי מערכת היחסים האישית הראשית של ממשויות. אישיותו המוחלטת של הבן הופכת את עובדת אבהותו של האל למוחלטת ומבססת את הפוטנציאל של היות בנים עבור כלל האישיות. מערכת יחסים זו מכוננת את אישיותו של האינסופי ומשלימה את התגלותה הרוחנית באישיותו של הבן המקורי. בהיבט זה של ה"אני הוא זה" ניתן להתנסות באופן חלקי ברמות רוחניות, אפילו על-ידי בני-תמותה, אשר בעודם בגוף עשויים לסגוד לאבינו.

2. השולט האוניברסאלי. "אני הוא הגורם" לפרדיס הנצחי. זוהי מערכת היחסית הבלתי-אישית הראשית של ממשויות, ההתאגדות הבלתי-רוחנית המקורית. האב האוניברסאלי הינו האל-כאהבה; השולט האוניברסאלי הינו האל-כתבנית. מערכת יחסים זו מבססת את הפוטנציאל של הצורה – התצורה – וקובעת את תבנית האב של מערכת היחסים הבלתי-אישית והבלתי-רוחנית – תבנית האב אשר ממנה נוצרים כל העותקים כולם.

3. הבורא האוניברסאלי. "אני הוא זה" האחד עם הבן הנצחי. איחוד זה בין האב לבן (בנוכחות פרדיס) מאתחל את המחזור היצירתי, אשר נשלם עם הופעתם של האישיות האחודה ושל היקום הנצחי. מנקודת מבטו הסופית של בן התמותה, תחילתה האמיתית של המציאות הינה עם הופעתה הנצחית של הבריאה של האוונה. מעשה בריאה זה של האלוהות מתבצע על-ידי ובאמצעות אל הפעולה, אשר במהותו הינו האחדות של האב-בן המתבטאת בכל רמות הממשי ועבורן. לפיכך היצירות האלוהיות לעולם מתאפיינת באחדות, ואחדות זו הינה השתקפותן כלפי חוץ של היות הדואליות של האב-בן והשילוש של האב-בן-רוח אחד באופן מוחלט.

4. המקיים האינסופי. "אני הוא זה" החובר לעצמו. זוהי ההתאגדות הראשונית של מרכיביה הסטאטיים והפוטנציאליים של המציאות. במערכת יחסים זו מפוצים כלל המסויגים והבלתי-מסויגים. האופן המיטבי שבו ניתן להבין היבט זה של ה"אני הוא זה" הוא כמוחלט האוניברסאלי – כמאחד בין האלוהות למוחלטים הבלתי-מסויגים.

5. הפוטנציאל האינסופי. "אני הוא זה" המסייג את עצמו. זהו קריטריון האינסופיות אשר לנצח מעיד על הגבלתו העצמית הרצונית של ה"אני הוא זה", אשר הודות לה הושגו ביטוי עצמי והתגלות עצמית בעלי שלושה היבטים. בדרך-כלל מובן היבט זה של ה"אני הוא זה" כמוחלט האלוהות.

6. הקיבולת האינסופית. "אני הוא" סטאטי-מגיב. זוהי המטריצה האינסופית, האפשרות לכל התרחבות קוסמית עתידית. ייתכן שהאופן המיטבי שבו ניתן לתפוש היבט זה של ה"אני הוא זה" הינו כנוכחות העל-כבידה של המוחלט הבלתי-מסויג.

7. **האחד האוניברסאלי של האינוסופיות.** "אני הוא זה" כפי ש"אני הוא זה". זהו ייצוב היחס העצמי של האינוסופיות, העובדה הנצחית של האינוסופיות-מציאות והאמת האוניברסאלית של המציאות-אינוסופיות. ככל שניתן להבחין במערכת יחסים זו כאישיות, היא מתגלה ליקומים כאב האלוהי של כלל האישיות – ואפילו של האישיות המוחלטת. ככל שמערכת יחסים זו ניתנת לביטוי לא-איש, היקומים נוגעים בה בדמות העקביות המוחלטת של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה בנוכחותו של האב האוניברסאלי. ככל שניתן לתפוש מערכת יחסים זו כמוחלט, היא מתגלה בעליונותו של המקור והמרכז הראשון; בו כלנו חיים ומתנועעים ומתקיימים, החל מיצורי החלל ועד לאזרחי פרדיס; והדבר נכון באותה מידה לגבי יקום האב, כמו גם לגבי האולטימאטון זעיר הממדים, ונכון באותה מידה לגבי מה שיהיה כמו גם לגבי מה שהוזה ומה שהיה.

3. שבעת מוחלטי האינוסופיות

שבע מערכות היחסים הראשיות שבתוך ה"אני הוא זה" מתממשות בנצח כשבעת מוחלטי האינוסופיות. ואולם, אף כי אנו עשויים להציג את מקורותיה של המציאות ואת הבידול באינוסופיות באמצעות תיאור סדרתי, לאמיתו של דבר כל שבעת המוחלטים הינם נצחיים באופן בלתי-מסויג ומתואם. ייתכן שעבור הדעת בת התמותה יהא זה נחוץ להגות בהתחליותיהם, אך לעולם ראוי לה למושגיות זו כי תעמוד בצל ההבנה כי לשבעת המוחלטים לא הייתה ראשית; הם הינם נצחיים וככאלה תמיד היו. שבעת המוחלטים הינם הנחת היסוד של המציאות. והם תוארו במסמכים האלה כדלקמן:

1. **המקור והמרכז הראשון.** אישיות האלוהות הראשונה ותבנית האי-אלוהות הראשית, האל, האב האוניברסאלי, בורא, שולט ומקיים; אהבה אוניברסאלית, רוח נצחית ואנרגיה אינוסופית; פוטנציאל כל הפוטנציאלים ומקור כל מה שקיים בפועל; יציבות כל הסטאטיות ודינאמיות כלל השינוי; מקור התבנית ואב האישיות. יחד, כל שבעת המוחלטים שקולים לאינוסופיות, אך האב האוניברסאלי עצמו הינו אינוסופי בפועל.

2. **המקור והמרכז השני.** אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי והמקורי; מציאויות האישיות המוחלטת של ה"אני הוא זה" והבסיס להתממשות-התגלותו של "אני הוא אישיות". שום אישיות לא תוכל לקוות להגיע אל האב האוניברסאלי, אלא דרך בנו הנצחי; ואישיות אף לא תוכל להגיע לרמות הקיום הרוחניות בנפרד מפעולתה ומסיועה של תבנית מוחלטת זו לכל האישיות. במקור והמרכז השני, הרוח הינה בלתי-מסויגת, בעוד שהאישיות הינה מוחלטת.

3. **מקור ומרכז פרדיס.** תבנית האי-אלוהות השנייה, אי פרדיס הנצחי; הבסיס להתממשות-התגלותו של "האני הוא כוח" והיסוד לכינונה של שליטת הכבידה ברחבי היקומים. פרדיס הינו המוחלט של התבניות, בכל הנוגע לכלל המציאות אשר התממשה בפועל, הבלתי-רוחנית, הבלתי-אישית והבלתי-רצונית. בדיוק כשם שאנרגיה של רוח מתייחסת לאב האוניברסאלי דרך אישיותו המוחלטת של הבן-האם, כך אחוזה כלל האנרגיה הקוסמית בשליטת הכבידה של המקור והמרכז הראשון דרך התבנית המוחלטת של אי פרדיס. פרדיס אינו בחלל; החלל מתקיים ביחס לפרדיס, וסדר התנועה נקבע באמצעות היחס לפרדיס. האי הנצחי מצוי במנוחה מוחלטת; כל שאר האנרגיה המאורגנת, וזו המצויה בתהליך של ארגון, מצויות בתנועה נצחית; בכלל החלל, אך ורק נוכחותו של המוחלט הבלתי-מסויג מצויה במנוחה, והבלתי-מסויג מתואם עם פרדיס. פרדיס נמצא במוקד החלל, הבלתי-מסויג מחדר אותו, וכלל המציאות היחסית מתקיימת בתוך תחום זה.

4. **המקור והמרכז השלישי.** אישיות האלוהות השלישית, הפועל האחד; המתכלל האינוסופי של אנרגיות פרדיס הקוסמיות ואנרגיות הרוח של הבן הנצחי; המתאם המושלם בין מניעי הרצון והמכניקה של הכוח; המאחד של כל המציאות בפועל ושל זו המצויה בתהליך התממשות.

מסמך 105

באמצעות הסעדים של ילדיה המרובים, מגלה הרוח האינוסופית את רחמיו של הבן הנצחי, ובה בעת פועלת כמתפעלת האינוסופית, זו אשר לנצח רוקמת את תבנית פרדיס אל תוך אנרגיות החלל. אותו פועל אחד, אל זה של פעולה, הינו ביטוי מושלם של תכניותיו נעדרות הגבולות ושל תכליותיו של האב-הבן, בעודו פועל בעצמו כמקור הדעת וכמעניק האינטלקט ליצורים של קוסמוס עצום בממדיו.

5. *מוחלט האלוהות*. האפשרויות הסיבתיות ובעלות הפוטנציאל האישי של המציאות האוניברסאלית, כלל פוטנציאל האלוהות. מוחלט האלוהות הינו זה הפועל במכוון כמסייג המציאויות הבלתי-מסויגות, המציאויות המוחלטות והמציאויות של אי-האלוהות. מוחלט האלוהות הינו מסייג המוחלט וההופך את המסייג למוחלט – מקור ראשית הייעוד.

6. *המוחלט הבלתי-מסויג*. סטאטי, מגיב וממתין לשימוש; אינסופיותו הקוסמית העלומה של ה"אני הוא זה"; כלל המציאות אשר לא הפכה לאלוהית וסופיות כלל הפוטנציאל הלא-אישי. החלל מגביל את פעולתו של הבלתי-מסויג, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבולות, אינסופית. ליקום האב קיים היקף מושגי, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבול; ואפילו הנצח לא יוכל לעשות שימוש ממצה במלוא השלווה חסרת הגבולות של מוחלט לא-אלוהי זה.

7. *המוחלט האוניברסאלי*. המאחד בין מה שהפך לאלוהי לבין מה שאיננו אלוהי; המתאם בין המוחלט ליחסי. המוחלט האוניברסאלי (בהיותו סטאטי, פוטנציאלי ואיגודי) מפצה על המתח בין הקיים-לעד לבין הבלתי-שלם.

שבעת מוחלטי האינוסופיות מהווים את תחילתה של המציאות. כפי שתתייחס לכך דעתו של בן-תמותה, המקור והמרכז הראשון נדמה כקודם לכל המוחלטים. ואולם הנחה מעין זו, ככל שהיא עשויה להיות מועילה, הינה מופרכת בידי הקיום-הנצחי-בצוותא של הבן, הרוח, שלושת המוחלטים ואי פרדיס.

אמת היא שהמוחלטים מהווים מופעים של ה"אני הוא זה"-המקור והמרכז הראשון; *עובדה* היא כי מעולם לא הייתה למוחלטים הללו ראשית, אך הם נצחיים מתואמים של המקור והמרכז הראשון. לא תמיד ניתן להציג את מערכות היחסים של המוחלטים בנצח ללא שימוש בפרדוקסים בשפת הזמן ובתבניות מושגי המרחב. אך בלא קשר לבלבול הנוגע למקורם של שבעת מוחלטי האינוסופיות, הן עובדה והן אמת כי כלל המציאות מתבססת על קיומם הנצחי ועל מערכות יחסיהם באינוסופיות.

4. אחדות, דואליות, שילושיות

הפילוסופים של היקום מניחים את קיומו הנצחי של ה"אני הוא זה" כמקור הראשוני של כלל המציאות. כפועל יוצא מכך, הם מיד מניחים את התחלקותו של ה"אני הוא זה" למערכות היחסים העצמיות הראשיות – שבעת היבטיה של האינוסופיות. ובד בבד עם הנחה זו, הם מניחים הנחה שלישית – הופעתם הנצחית של שבעת מוחלטי האינוסופיות והתממשותה-בנצח של ההתאגדות הדואלית בין שבעת היבטיו של ה"אני הוא זה" ובין שבעת המוחלטים הללו.

וכך מתקדמת לה התגלות-העצמית של ה"אני הוא זה", למן העצמי הסטאטי, דרך חלוקה-עצמית ויחסים-עצמיים למערכות יחסים מוחלטות, יחסים עם המוחלטים הנגזרים ממנו עצמו. וכך מתקיימת הדואליות בהתאגדות הנצחית שבין שבעת מוחלטי האינוסופיות לבין האינוסופיות בעלת שבעת ההיבטים של שלבי החלוקה-העצמית של ה"אני הוא זה" המגלה את עצמו. מערכות יחסים

מסמך 105

דואליות אלה, אשר מתממשות-בנצח בדמות שבעת המוחלטים, מנציחות את היסודות הבסיסיים לכלל המציאות ביקום.

לפעמים נטען כי האחדות מביאה לדואליות, כי הדואליות מביאה לשילושיות, וכי השילושיות הינה האב הקדמון הנצחי של כלל הדברים. ואכן, קיימות שלוש מחלקות גדולות של מערכות יחסים ראשוניות, ואלה הן:

1. *מערכות יחסים של אחדות*. מערכות יחסים הקיימות בתוך ה"אני הוא זה" כפי שנתפשת אחדותו כבידול-עצמי בין שלושה היבטים, ואז בין שבעה היבטים.

2. *מערכות יחסים של דואליות*. מערכות יחסים הקיימות בין ה"אני הוא זה" כבן שבעה היבטים לבין שבעת מוחלטי האינסופיות.

3. *מערכות יחסים של שילוש*. אלה ההתאגדויות התפקודיות של שבעת מוחלטי האינסופיות.

מערכות יחסים שילושיות קמות מעל ליסודות דואליים משום שלא ניתן למנוע את התאגדות המוחלטים בינם לבין עצמם. התאגדויות שילושיות מעין אלה מנציחות את הפוטנציאל של כלל המציאות; הן כוללות הן המציאות אשר הפכה לאלוהית והן את זו אשר לא הפכה לאלוהית.

ה"אני הוא זה" הינו אינסופיות בלתי-מסויגת *כאחדות*. המערכות הדואליות מנציחות את *יסודותיה* של המציאות. המערכות השילושיות מממשות-לבסוף את התממשותה של האינסופיות *כפונקציה* אוניברסאלית.

בשבעת המוחלטים הופכים הקדם-קיומיים לקיומיים, ואילו הקיומיים הופכים לתפקודיים בשילושם מן הסדר השני, ההתאגדויות הבסיסיות של מוחלטים. ובה בעת עם הפיכתם של השילושם מן הסדר השני לנצחיים, עומדת הכן הבמה האוניברסאלית – הפוטנציאלים קיימים והממשיים נוכחים – ומלאות הנצח עדה לגיוון באנרגיה הקוסמית, להתפשטותה כלפי חוץ של רוח פרדיס ולמתת הדעת, זאת יחד עם מתת האישיות, אשר הודות לה מאוחדים כל אלו אשר נגזרו מן האלוהות ומפרדיס על-ידי ההתנסות, ברמתם של היצורים, ובאמצעות טכניקות אחרות ברמה שמעל ליצורים.

5. תיקוף מציאות סופית

ממש כשם שנדרש לייחס את הגיוון הראשוני של ה"אני הוא זה" לרצון העצמי הטבוע והמוכל בעצמו, כך נדרש לייחס את תיקוף המציאות הסופית לפעולותיה הרצוניות של אלוהות פרדיס, ולהתאמות אשר מבצעים בתגובה השילושם התפקודיים מן הסדר השני.

בטרם הפך הסופי לאלוהי, נדמה כי כלל הגיוון במציאות התרחש ברמות מוחלטות; ואולם, הפעולה הרצונית המעניקה תוקף למציאות הסופית מרמזת על סיוגה של המוחלטות, ומעידה על הופעתן של היחסויות.

אף-על-פי שהננו מציגים תיאור זה כסדרה ומתארים את הופעתו ההיסטורית של הסופי כנגזרת ישירה של המוחלט, ראוי לזכור כי הטרנסצנדנטאליים גם קדמו לכל מה שהינו סופי וגם יִירשו את כל זאת. ביחס לסופי, הטרנסצנדנטאליים המרביים הינם הן סיבתיים והן מגשימים.

האפשרות הסופית טבועה בתוככי האינסופי, ואולם נדרש לייחס את התמרתה של האפשרות לסבירות ולמה שהינו בלתי-נמנע, לרצונו החופשי והקיים-מעצמו של המקור והמרכז הראשון,

מסמך 105

אשר מפעיל את כל ההתאגדויות השילושיות מן הסדר השני. אך ורק אינסופיותו של רצון האב יכולה הייתה לסייג אי-פעם כך את רמת הקיום המוחלטת, על מנת לממש-לבסוף מרבי או ליצור סופי.

עם הופעתה של המציאות היחסית והמסויגת, עולה ומגיח לכדי קיום מחזור מציאות חדש – מחזור הצמיחה – מחווה רבת הוד של ירידה כלפי מטה מן הגבהים של האינסופיות אל מחוזות הסופי, ולנצח ינוע זה פנימה אל עבר פרדיס והאלוהות, ותמיד יבקש את אותם ייעודים גבוהים אשר תואמים למקור של אינסופיות.

הפעולות הבלתי-נתפשות האלה מסמנות את תחילת ההיסטוריה של היקום, מסמנות את ההגעה לכדי קיום של הזמן עצמו. עבור יצור, ראשיתו של הסופי הינו ראשיתה של המציאות; מנקודת מבטה של דעת היצור, לא ניתן לתפוש ממשות כלשהי בטרם הסופי. מציאות סופית זו, אשר מופיעה כחדשה, מתקיימת בשני היבטים מקוריים:

1. **מקסימומים ראשיים**, המציאות העליונה המושלמת, היקום והיצור מטיפוס האוונה.

2. **מקסימומים משניים**, המציאות העליונה אשר הפכה למושלמת, הבריאה והיצור מטיפוס יקום העל.

אלה, אם כן, הינן שתי התופעות המקוריות: אלה אשר נבנו מושלמות ואלה אשר הופכות למושלמות באופן אבולוציוני. השתיים מתואמות במערכות היחסים של הנצח, אך בתוך מגבלות הזמן נדמה כי הן שונות. למה שצומח, משמעותו של גורם של זמן הינה צמיחה; סופיים משניים צומחים; ומכאן שאלו אשר צומחים חייבים להיראות בזמן כבלתי-מושלמים. ואולם, ההבדלים הללו, אשר הינם כה חשובים בצד הזה של פרדיס, הינם בלתי-קיימים בנצח.

אנו מזכירים את המושלם ואת זה אשר הפך למושלם כמקסימומים ראשיים ומשניים, אך עדיין קיים טיפוס נוסף: התוצאה של הליך שילוש, וכן של מערכות יחסים אחרות, בין הראשיים למשניים, הינה הופעתם של **מקסימומים שלישיניים** – דברים, משמעויות וערכים אשר אינם מושלמים ואף לא כאלה אשר הפכו למושלמים, ועדיין, הינם מתואמים עם שני הגורמים אשר קדמו להם.

6. השלכות של מציאות סופית

כלל מתן התוקף לקיומים הסופיים מייצג העברה מן הפוטנציאלים אל הממשויות בתוך ההתאגדויות המוחלטות של האינסופיות התפקודית. בין השלכות הרבות של התממשות היצירתית של הסופי, ניתן למנות:

1. **תגובת האלוהות**, הופעתן של שלוש רמות של עליונות התנסותית: הממשות של עליונות רוח-אישית בהאוונה, הפוטנציאל לעליונות כוח-אישית ביקום המקיף העתיד להיות, והיכולת לתפקוד בלתי-ידוע כלשהו של דעת התנסותית הפועלת ברמת עליונות מסוימת ביקום האב העתידי.

2. **תגובת היקום** כללה הפעלה של התוכניות הארכיטקטוניות לרמת החלל של יקום העל, ואבולוציה זו עדיין מצויה בתהליך התקדמות ברחבי הארגון הפיזי של שבעת יקומי העל.

3. **תוצאה** של מתן התוקף למציאות-סופית כהשלכה על היצור הייתה הופעתן של הוויות מושלמות מסדר התושבים הנצחיים של האוונה ושל מרקיעים אבולוציוניים אשר הפכו-למושלמים משבעת יקומי העל. ואולם, ההגעה לשלמות בהתנסות אבולוציונית (של זמן-יצירה) גוררת דבר

מסמך 105

אחר-ממשלם כנקודת מוצא. וכך נולד חוסר-המושלמות בבריאות האבולוציונית. זהו הינו המקור לרוע הפוטנציאלי. חוסר-ההתאמה, הדיסהרמוניה והעומת, כל אלו טבועים בצמיחה האבולוציונית, החל ביקומים הפיזיים וכלה ביצורים אישיים.

4. **תגובת האלוהיות** לחוסר המושלמות הטבוע בשיהוי הזמן של האבולוציה מתגלה בנוכחות המפצה של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר הודות לפעילויותיו של זה אשר הופך למושלם הוא מתוכלל הן עם המושלם והן עם זה אשר הפך למושלם. שיהוי זה בזמן הינו בלתי-נפרד מן האבולוציה, אשר הינה יצירתיות בזמן. ובעטיו, כמו גם בשל סיבות אחרות, מתבססת עוצמתו הכול-יכולה של העליון על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים. שיהוי זה בזמן הופך את השתתפות היצור ביצירה האלוהית לאפשרית, זאת בכך שהיא מתירה לאישויות יצורים להפוך לשותפותיה של האלוהות בהשגתה את ההתפתחות המקסימלית. אפילו דעתו החומרית של היצור בן התמותה הופכת כך לשותפתו של המכוון האלוהי בתהליך הדואליציה של הנשמה האלמותית. האל בעל שבעת ההיבטים אף מספק טכניקות לפיצוי על המגבלות ההתנסותיות של המושלמות הטבועה, כמו גם פיצוי על המגבלות הקדם-הרקעיות של חוסר-המושלמות.

7. התממשותם-לבסוף של הטרנסצנדנטאלי

הטרנסצנדנטאליים הינם תת-אינסופיים ותת-מוחלטים, אך על-סופיים ועל-יצוריים. הטרנסצנדנטאליים מתממשים-לבסוף כרמה מתכללת המתאמת את ערכי-העל של המוחלטים עם ערכי המקסימום של הסופיים. מנקודת מבטו של היצור, מה שהינו טרנסצנדנטאלי יידמה כאילו התממש-לבסוף כתוצאה מן הסופי; מנקודת המבט של הנצח, מתוך ציפייה לסופי; ויש את אלו אשר החשיבו אותו כ"קדם-הד" של הסופי.

זה אשר הינו טרנסצנדנטאלי איננו בהכרח בלתי-התפתחותי, אך הוא על-אבולוציוני במובן הסופי; ואף איננו בלתי-התנסותי אך הינו על-התנסות, כפי שזו מובנת ליצורים. ייתכן שההדגמה הטובה ביותר לפרדוקס מעין זה הינו יקום המושלמות המרכזי: הוא רחוק מלהיות מוחלט – אך ורק אי פרדיס הינו באמת מוחלט במובן "החומרי". והוא אף איננו בריאה אבולוציונית סופית, כפי שהינם שבעת יקומי העל. האוונה הינה נצחית אך לא בלתי-משתנה, במובן של יקום אשר איננו צומח. שוכנים בה יצורים (ילידי האוונה) אשר למעשה מעולם לא נבראו, משום שהם קיימים-לנצח. וכך מדגימה האוונה דבר-מה אשר איננו בדיוק סופי ואף עדיין לא מוחלט. יתרה מכך, האוונה פועלת כחיץ בין פרדיס המוחלט לבין הבריאות הסופיות, ובכך מדגימה היבט נוסף של תפקוד הטרנסצנדנטאליים. אך האוונה עצמה איננה טרנסצנדנטאל – היא הינה האוונה.

כשם שהעליון משויך לסופיים, כך מזוהה המרבי עם הטרנסצנדנטאליים. ואולם, אף כי הננו משווים כך את העליון ואת המרבי, ההבדל ביניהם הוא יותר מאשר הבדל של שיעור; ההבדל נוגע אף לאיכות. המרבי הינו דבר-מה יותר מאשר על-עליון המושלך על הרמה הטרנסצנדנטאלית. המרבי הינו כל אלה, אך יותר מכך: המרבי הינו ההתממשותם-לבסוף של מציאויות אלוהות חדשות, הסיוג של היבטים חדשים של הבלתי-מסויג אשר עד כה טרם סויגו.

ובין המציאויות אשר משויכות לרמה הטרנסצנדנטאלית ניתן למנות את אלה:

1. נוכחות האלוהות של המרבי.

2. המושג של יקום האב.

3. אדריכלי יקום האב.

מסמך 105

4. שני הסדרים של מארגני הכוח של פרדים.

5. שינויים מסוימים בעוצמת החלל.

6. ערכי רוח מסוימים.

7. משמעויות דעת מסוימות.

8. איכויות ומציאויות מוחלטות.

9. יכולת-כל, ידיעת-כל והימצאות-בכל.

10. חלל.

ניתן לחשוב על היקום שאנו חיים בו כעת כעל יקום המתקיים ברמות סופיות, טרנסצנדנטאליות ומוחלטות. זוהי הבמה הקוסמית שעליה מוצגת הדרמה האנסופית של מופע האישיות והמטמורפזה של האנרגיה.

וכל המציאויות הרבות האלה מאוחדות באופן מוחלט על-ידי כמה מן השילושים מן הסדר השני, באופן תפקודי על-ידי אדריכלי יקום האב, ובאופן יחסי על-ידי שבע רוחות האב, המתאמות התת-עליונות של אלוהיות האל בעל שבעת ההיבטים.

האל בעל שבעת ההיבטים מייצג את האישיות ואת התגלות האלוהיות של האב האוניברסאלי ליצורים, הן אלו בעלי מעמד מקסימום והן אלו בעלי מעמד נמוך-ממקסימום, ואולם קיימות מערכות יחסים אחרות בעלות שבעה היבטים של המקור והמרכז הראשון, אשר אינן נוגעות לביטוי של הסעד הרוחני האלוהי של האל אשר הינו רוח.

בנצח העבר זעו כוחותיהם של המוחלטים, רוחותיהן של האלוהויות ואישיות האלים בתגובה לרצון העצמי הראשוני של רצון עצמי הקיים-לעצמו. בעידן זה של היקום, כולנו חוזים בהשלכות הכבירות של הפנורמה הקוסמית עצומת הממדים של הביטויים התת-מוחלטים של הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של כל המציאויות האלה. ובהחלט אפשרי כי הגיוון המתמשך במציאותו המקורית של המקור והמרכז הראשון תמשיך הלאה והחוצה במשך עידן אחר עידן, הלאה והלאה, אל תוך המרחבים הבלתי-נתפשים של האנסופיות המוחלטת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]